

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

15. maj: FANTJE SPET V AKCIJI

Polona nam je povedala o doživetju v prvih pomladnih dneh, ko se je narava začela prebujati. Njen dedek je nekega sobotnega popoldneva, ko sta hodila po gozdu, ugotovil, da jim lisica krade kokoši. Zvečer so fantje naredili načrt za nov kokošnjak in v treh dneh je bil postavljen. Ob slavnostnem odprtju so ga pokazali kokošim. Ravno takrat je mimo prikolesaril župnik ter kokošnjak blagoslovil. Kokoši pa so dobile še nova varuhinjo, Marijo. Dedek je namreč pod streho kokošnjaka nalepil Marijino podobico in kokoši prepustil njenemu varstvu.

Jabolčnega zavitka je hitro zmanjkalo, a župnik je še kar nekaj časa preživel z nami in klepetal. Potem se je nečesa spomnil in dejal: »Fantje, vidim, da ste zelo spretni gradbeniki in tesarji. Bi morda vi lahko naredili nov križ za našo cerkev?«

»Kakšen križ, saj imamo vendar na steni pri stranskem oltarju zelo lep in star križ,« je rekel dedek.

»Že, že, ampak kmalu se bo začel post in letos sem se odločil, da bom pred oltar postavil velik križ, ki nas bo spominjal na to, kako se je Jezus daroval za nas. No, bi ga bili pripravljene narediti?«

»Seveda,« je rekel očka in dodal: »Kako velik mora biti?«

»Visok naj bo dva metra in širok en meter.«

»Dogovorjeno.«

Iz cerkvenega zvonika se je zaslišalo zvonjenje, ki je vabilo k večerni maši, in župnika je kar odneslo na kolo in proti cerkvi. Še dobro, da je naš dom tako blizu cerkve.

Naslednji dan so bili fantje spet v akciji. Najprej so šli v gozd podret smreko, ki je bila primerna za izdelavo križa. Potem so deblo obdelali, ga razžagali na primerno dolžino, tramova lepo oblikovali in sestavili skupaj. Nato so ga še premazali z lakom. Sušil se je tri dni. Potem ga je očka odpeljal župniku. Ta je bil nad novim križem navdušen. Takoj ga je nesel pred oltar in porabil skoraj celo uro, da je ugotovil, kako naj bo postavljen.

Čez en teden se je začel postni čas. Križ naših fantov je bil pred oltarjem videti prav dobro. Župnik je nanj obesil še veliko trnovo krono in podenj položil vijolični prst. Vse nas je spominjalo, da smo v času, ko se moramo nečemu odpovedati, se poglobiti v molitev in delati dobra dela.

Na pepelnično sredo zvečer smo naredili družinski načrt, čemu se bomo odpovedali. Lučka je rekla: »Jaz se ne bom odpovedala ničemur. Vsako leto se odpovem čokoladi ali piškotom ali čemu podobnemu in mi nikoli ne uspe zdržati do konca. Torej se letos ne bom odpovedala ničemur in morda mi bo tokrat uspelo.«

Babi pa je rekla: »Draga moja deklica, nekaj pa bi bilo dobro. Tudi Marija se je morala odpovedati Jezusu, da je lahko danes tvoj prijatelj.«

»Jaz se bom odpovedal šoli,« je rekel Maks in odvihral v svojo sobo.

Družinski posvet se je zaključil brez sklepa. A Lučka je pozneje sporočila svojo odločitev, da se bo odpovedala svojim najljubšim piškotom. Tudi drugi smo ji sledili in se kot družina odpovedali sladnicam. Še babi in dedi ata pristopila k naši postni akciji. Prvih nekaj dni je šlo kar dobro, vmes smo imeli malo krize, vendar nam je uspelo zdržati do konca. Po štiridesetih dneh so bili piškoti tako dobri kot še nikoli.

Naloga:

Razmisli, kako bi ti lahko pomagal, pomagala v župniji.